

[Erik Eriksen.]

sagt, slog dem oven i hovedet med tvangs-lån. Jeg kan ikke se nogen samordning dér.

Den udefra kommende højkonjunktur medførte, at der ikke i det første par år opstod større konflikter mellem erhverv og regering; arbejdsforhandlingerne blev nogenlunde hurtigt overstået, men nogen egentlig samordning har der ikke været tale om.

Jeg vil også gerne nævne nogle datoer. Den 8. december 1959 gav jeg på venstres landsmøde tilslutning til tanken om en virkelig samordning, og jeg gjorde det på baggrund af det radikale valgprogram, sådan som vi kender det fra 1957. Derfor måtte dette tilsagn dog formentlig være af en vis betydning. Men jeg hørte ikke noget fra økonomiministeren. Hvorfor gjorde jeg ikke det? Derimod hørte jeg fra den højtærede finansminister gennem en kronik af 3. oktober. Det var denne kronik, jeg omtalte som værende temmelig hånlige i de afvisende vendinger, den brugte. (*Afbrydelse*). Ja, jeg ved ikke, om det ikke er hånlige at tale om „brølet i venstrevikingerne lejr“, jeg ved ikke, om det er naturlig sprogføring for den højtærede finansminister. (*Afbrydelse*). Jeg kan ikke høre, hvad ministeren siger. (*Finansministeren* [Kjeld Philip]: Det kommer an på sammenhængen!). Det er altså afvisningen: brølet i venstrevikingerne lejr. Jeg ved ikke, om det er sådan en særlig form for indbydelse til samarbejde, eller det er, fordi ministeren skal hævde sig i Salling. Jeg ved det ikke, men jeg mener, at Berlingske Aftenavis i går har ret, når den i en leder hævder, at der hverken har været samordning eller samarbejde eller ønske om at få et sådant samarbejde med oppositionen. Det havde været det allerletteste, om vi havde kunnet undgå løn- og prisstigninger som dem, vi har fået, og målet for samordning må da være at finde frem til en fredelig og en ikke-inflatorisk udvikling. Men her kan jeg ikke se at ministeren har noget som helst at pege på. Jeg kan ikke se det, og jeg beklager det for så vidt.

Den højtærede økonomiminister gav udtryk for, at det var hans svanesang, og ministeren udtrykte glæde over, at jeg blev her. Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at jeg vil trods alt savne ham her i tin-

get, af personlige grunde. Jeg har vistnok ofte irriteret ham. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Nej!). Det glæder mig at høre, men jeg tænker på det, fordi den højtærede minister har været så venlig at sige: jeg har vist ofte irriteret dig — og så var jeg lige så stor som ministeren og sagde: ja men det har været gensidigt. Jeg vil dog gerne sige ved denne lejlighed, når vi nu taler om svanesang, at jeg vil savne den højtærede minister af personlige grunde og har også råd til at yde en modstander, som er en markant skikkelse, al mulig anerkendelse. Men jeg vil sige til den højtærede minister, at jeg synes langt bedre om ham i perioder, hvor han ikke er minister.

Den højtærede minister er langt, langt bedre og har udført sine største bedrifter i perioder, hvor han ikke var medlem af, men støttede regeringen — derfra har jeg mange gode minder. Det hindrer imidlertid ikke, at jeg kipper med flaget. Som sagt, jeg holder meget af den højtærede minister, og derfor må jeg være lige så venlig over for ham, som han er over for mig. Måske holder jeg også af ham, fordi han har visse kedelige egenskaber, som jeg også kan finde hos mig selv, når jeg prøver at være selvansagende.

Der kunne være meget mere at sige. Jeg havde egentlig en hel del at sige også om voldgift. Den højtærede minister var inde på, at nu havde venstre gennem 20 år været modstander af tanken, og nu måtte vi ikke blive for ivrige. Jeg kunne have lyst til at minde den højtærede minister og hans partis ordfører om de radikales historie på dette område. Læser man det radikale forslag til lov om voldgift i arbejdsstridigheder, der blev fremsat i 1946, hedder det i bemærkningerne, som indeholder en historisk redegørelse, at i de sidste 16 år har tilstanden herhjemme været den, at statsmagten faktisk ikke har tilladt et frit forløb af store arbejdskampe. Så når vi frem til det næste forslag, der blev fremsat i 1956; det er på væsentlige punkter ganske det samme, og bemærkningerne til lovforslaget er også de samme, men nu siger man i stedet for 16 år 26 år. Nu nærmer vi os det tidspunkt, da vi kan lægge endnu 10 år på, så er vi oppe på de 36. Så siger jeg, at jeg må indrømme, at så stor tålmodighed har jeg ikke.

Derfor vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg tror naturligvis, at det ærede medlem